

Sygn. akt III C 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, w Wydziale III Cywilnym,

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SR G. S.

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku, w S.,

na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa D. Z.,

przeciwko pozwanej Gminy M. S.,

o ---

postanawia:

oddalić wniosek powódki D. Z. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

SSR Grzegorz Szacon

UZASADNIENIE

Powódka wniosła do Sądu pismo mające znamiona pozwu zawierającego żądanie „przyznania prawa do lokalu socjalnego”. D. Z. wniosła także o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu, ze względu na ciężką sytuację materialną oraz życiową nieporadność spowodowaną przez chorobę - schizofrenię antypatyczną.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek jest niezasadny.

Przepis art. 117 § 2 k.p.c. stanowi, że osoba fizyczna niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego

dla siebie i rodziny. Stosownie zaś do § 5 tego przepisu, sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za konieczny.

W przedmiotowej sprawie badaniu podlega kwestia, czy w danej sprawie udział adwokata lub radcy prawnego jest potrzebny ze względu na przedmiot sprawy i stopień jej złożoności. Ustawodawca pozostawił do oceny sądu, kiedy pomoc w postaci pełnomocnika z urzędu pomoże chronić interes prawny strony i ułatwi przebieg postępowania cywilnego. Bazując na tej przesłance Sąd może swobodnie, ale nie dowolnie ocenić, czy przy danym stanie faktycznym i zaistniałych okolicznościach zachodzi potrzeba angażowania pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, albo radcy prawnego opłacanego ze środków Skarbu Państwa. W przedmiotowym przypadku charakter wniesionego pisma inicjującego postępowanie wskazuje, że w sytuacji uznania go za pozew podlegał on będzie prawdopodobnemu odrzuceniu. Wynika to z okoliczności, że powódka domaga się przyznania lokalu mieszkalnego, a to nie Sąd jest podmiotem przyznającym takie lokale. Oznacza to brak po stronie powódki prawa podmiotowego, które może stanowić podstawę żądania. Nawet udział ustanowionego pełnomocnika z urzędu tego nie gwarantuje - i zadanie

to byłoby niemożliwe do wykonania przez takiego pełnomocnika. Kwestia pomocy socjalnej oraz przeciwdziałanie bezdomności należy do zadań własnych gminy. Uprawnienie do ustalenia prawa do lokalu komunalnego (socjalnego) musi być oparte o określoną uprzednią relację z tym właśnie podmiotem. Nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. żądanie przyznania takiego lokalu przez Sąd. Dopiero powołanie się na uprawnienia, które są lub były w przeszłości udziałem powódki powodowałoby uznanie istnienia w jej piśmie znamion pozwu cywilnego. Zadaniem pełnomocnika z urzędu jest obrona interesu prawnego w danym postępowaniu cywilnym - nie zaś ogólna analiza sytuacji prawnej powódki lub doradztwo dotyczące sposobu poradzenia sobie z niewątpliwie trudną sytuacją do jakiej powódka się odnosi. Ustalenie ewentualnych uprawnień powódki w zakresie pomocy socjalnej, czy zapewnienia właściwego lokum powódka może powierzyć podmiotom, które zajmują się bezpłatną pomocą prawną lub wprost podmiotowi zapewniającemu pomoc socjalną. Ustanowienie pełnomocnika procesowego z urzędu nie może natomiast stanowić surogatu takiego ogólnego doradztwa i z tego względu Sąd nie przychylił się do wniosku powódki. Zmiana tej decyzji może być uzależniona od ujawnienia przez powódkę dalszych okoliczności przesuwających roszczenie od żądania ogólnej pomocy socjalnej w kierunku ustalenia prawa lub stosunku prawnego.

Mając powyższe na uwadze oraz treść cytowanych przepisów orzeczono jak w sentencji postanowienia - na podstawie podanej na wstępie normy ustawy procesowej.

SSR Grzegorz Szacoń